

“Ideeën borrelen spontaan op als ik omgeving observeer”

DOOR PETER VAN HERZEELE

Mie Bogaerts (49) genoot de opleiding beeldhouwkunst aan de Academie in Kortrijk. “Ik volgde al lessen van toen ik kind was en leerde het lassen en het verwerken van ijzer van mijn vader.” Mie maakte ooit de JCI Kortrijk Personality Award en creëerde de latere Tower Award. Ze houdt van subtiele woordspelingen en doordenkertjes. ‘Buiten voelen wat ik weet. Binnen weten wat ik voel’, prijkt op haar website. Sinds 2005 is Mie zelfstandig kunstenaar in bijberoep met exposities in Vlaanderen en Nederland. Sociaal engagement, kunst en mensen vormen de rode draad in haar leven. “Kunst schept een band en verbindt mensen. Alle mensen zijn belangrijk. Voor mij is iedereen gelijk”, vindt ze.

Je geeft muzische kunst in beeld, drama en beweging. Hoe moeten we ons dat voorstellen?

“De Sprong is bijzonder onderwijs op maat van kinderen. Ik geef er beeldvorming. Ik ga er op zoek naar de talenten van elk kind. Voor sommigen is het motorisch niet altijd gemakkelijk, maar het lukt. Onlangs heb ik hen de techniek van een illusie aangeleerd. Niet enkel ik ben soms verwonderd wat ze kunnen, ze zijn zelf soms verwonderd dat ze het ook kunnen. En dan zie je stralende gezichten. De kinderen zijn nog onbevangen en leren graag bij. Je ziet ze openbloeien.”

Hoe begon het ooit voor jou?

“Ik wilde altijd al graag naar de Academie maar dat vonden mijn ouders niet zo'n goed idee. Ik moest eerst een diploma halen voor ‘de zekerheid’. (lacht) Na mijn studies ben ik elke weekdag avondles gaan volgen. Ik was er naartoe gezogen om te leren beeldhouwen. Van mijn vader leerde ik ijzer bewerken. Hij vraagt nu nog altijd of hij iets kan doen of komt langs om een handje toe te steken. Fantastisch “

Onlangs verhuisde je naar een eigen huis met atelier.

KORTRIJK Zelfstandig kunstenaar Mie Bogaerts omschrijven ligt niet voor de hand. Ze houdt van mensen en kunst, is altijd positief, sociaal geëngageerd en gedreven in alles wat ze doet. “Ik ben onrustig als ik niet bezig kan zijn”, zegt ze. Haar hoofd steekt boordevol ideeën: “Ik ben daar constant mee bezig.”

“Dat was echt nodig. Het is een huis met een grote ruimte binnen en een mooi buitenatelier. Er zijn grote raampartijen die de zon en het licht binnenhalen. Ik voel er rust en vrijheid. Soms leef ik in het atelier als ik druk bezig ben.”

Zoals nu, wanneer je met enkele projecten tegelijk bezig bent.

“Klopt. Voor Kindervriend Rollegem ben ik bezig met een geïntegreerd kunstwerk, een project op betonnen muren van onder meer 8 op 33 meter. Het is groter werk dan ik gewoon ben maar dat ‘triggert’ mij, want ik zie dat zo voor mij. Er werd me gevraagd om ook een idee hiervoor te ontwerpen. Uiteindelijk won ik de wedstrijd om dat te doen. Een tweede project is de vraag naar vier bronzen beelden voor op het heraangelegde dorpsplein in Heule. Hiervoor ben ik geselecteerd samen met nog twee andere kunstenaars. De bekendmaking is op 6 mei, dus spannend verder werken en afwachten. Een derde project is ook een geïntegreerd kunstwerk: een ‘speeltuin’ voor senioren. Ik denk bijvoorbeeld aan een wiel met een hand op waar ze zelf hun hand kunnen inleggen. Dat schept al een soort contact en verbetert hun motoriek.”

Veel van je beelden strelen beweging uit. Hoe komt dat?

“Veel mensen vragen of ik aan sport doe omdat mijn beelden beweeglijkheid uitstralen. Ik doe niet aan sport, tenzij je het zelf verplaatsen van zware betonnen sokkels voor mijn kunstwerken sport kan noemen. Dat is eigenlijk ook wel sport. (lacht) In mijn werk primeert het lichaam voor mij. In de echte wereld bewegen we meer dan we denken. Plus, ik hou niet zo van het statische.”

Je beeldjes hebben ook een typisch ‘gezicht’. Waar haal je de inspiratie?

“Die rechthoekige gezichtjes laten een emotie zien: de lichaamstaal van liefde, hoop, verdriet, vreugde, boosheid. Je ziet ook een ge-laatsuitdrukking: hoe iemand kijkt, het hoofd schuin houdt of het hoofd buigt. Dat straalt allemaal een emotie uit. Ideeën borrelen spontaan in mij op terwijl ik observeer. Het zijn die momentopnames die ik probeer te vatten. Ik kijk naar alles wat rond en naast mij gebeurt: hoe stapt iemand op de bus, hoe spelen kin-

“Ik weet perfect waar mijn grenzen liggen, zowel fysiek als mentaal”

deren in een speeltuin, hoe bewegen ze, hoe loopt of wandelt iemand? Ik ben daar constant mee bezig. Onlangs zag ik een oud ijzerwerkje rond een geraniumpot. Voor het project rond de speeltuin voor senioren dacht ik onmiddellijk aan een reling langs wandelpaadjes. Dan kunnen de senioren wandelen zonder hun rolwagentje en zich vasthouden aan een reling. Vaak merken we die dingen niet op en staan we er niet altijd bij stil. Sommige zaken zijn zo mooi dat ze het vastleggen meer dan waard zijn. Ik kijk ‘binnen’ in mijn projecten als ik iets zie. Ik combineer graag mijn figuren op een speelse, sobere manier in vormgegeven elementen: een metalen cirkel, een balk in steen. De interpretatie van mijn werk laat ik graag aan de toeschouwer over.”

Wat is kunst voor jou?

“Goh, moeilijke vraag. Kunst is iets wat je aanspreekt en wat niet functioneel hoeft te zijn. Het is wat het een mens waard is. De natuur is ook kunst.”

Hoe zou je jezelf omschrijven?

“Gedreven in alles wat ik doe. Mijn kinderen hebben dat mee van mij, denk ik. Ik heb ook nood aan structuur, anders wordt het een chaos in mijn hoofd. Empa-

thisch ben ik ook. Ik kan me goed inleven in andermans wereld met problemen, geluk, verdriet. Een doener en een denker. ‘Bedoener’ en bedenker. Een hele bedoening. (lacht) Je kan me niet in een vakje stoppen.”

Ben je gelukkig?

“Ja. Gelukkig omdat mensen langskomen en omdat vake bijna dagelijks langskomt om te vragen of hij iets kan doen: een stukje hout zagen of een stukje lassen. Ik kan bij iets wegdromen om te genieten. Ik ben graag gelukkig en steek geen tijd in negatieve dingen. Jammer dat sommige mensen niet gelukkig zijn. Zelf wil ik altijd de mensen helpen om het wél te zijn, maar hoe doe je dat dan? Altijd positief blijven, je vindt altijd wel een oplossing. Marc Claerhout, bij wie ik vijf jaar werkte, gaf me een mooie boutade mee: doe je ding en kijk niet of het technisch haalbaar is, dat moet je maar achteraf doen. Alles is mogelijk.”

“Soms moet ik wel een beetje assertiever zijn, denk ik. Ik zou gemakkelijk op mijn kop laten zitten. Maar ik wil dat niet onthouden. Mentaal stop ik dat in een kast en die deur blijft dicht. Ik laat niet toe dat het als een pop-up in mijn gedachten schiet. Weg is weg. Eigenlijk ben ik blij om te leven. Er is zoveel te doen, te beleven. Mijn hoofd zit boordevol ideeën, maar ik kan ze jammer genoeg niet allemaal realiseren wegens te weinig tijd.”

Geen tijd voor vrije tijd dus?

“Eigenlijk niet. (lacht) Ik zou me graag eens vervelen, ik weet niet wat dat is. Soms vraag ik me af wat jonge mensen met hun tijd doen want af en toe hoor ik hen zeggen dat ze zich vervelen. Ik heb zelfs geen tijd om te lezen, wat ik wel graag doe. Als ik het zo bekijk, maak ik zelfs te weinig tijd vrij om eens lekker te gaan eten. Wim en ik zouden dat meer moeten doen.”

Je houdt ook van reizen, vertel eens.

“Dat is vier jaar geleden nog meer geworden toen ik Wim leerde kennen. We hebben al veel landen bezocht, altijd op zoek naar avontuur, cultuur en ontmoetingen. Neem nu onze reis naar Zweden: een weekje peddelen met een kano waarbij jezelf je slaapplek kan zoeken in de natuur en waar het o zo stil is. Wim zorgt er iede-

re keer voor dat we op een andere manier reizen. Wat ik niet zie, merkt hij wel op.”

“Toen we de vulkaan Rinjani in Indonesië beklommen, zat ik dicht bij de uitputting door zware stijgingsgraad en de forse inspanning. Dat was grenzen verleggen. Ik weet perfect waar fysiek en mentaal mijn grenzen liggen. Een andere mooie anekdote is oudejaar in Sri Lanka. Dat valt op 14 april. Met de taxi trokken we naar gewone mensen om met hen Nieuwjaar te vieren. Ze steken daar het eten in je mond om je welkom te laten voelen. Nu staat Ladakh op onze bucket list.”

Hou je van Kortrijk en de Leie?

“Zeker weten. Kortrijk is een mooie stad waar veel te doen en te beleven valt. Kunstminnende ook, met goede initiatieven. De Leie is prachtig. Ik zie het als een levensader die door het hart van de stad loopt. En nee, ik praat niet over Budabeach of de Lieboorden. (lacht)

BIO

Mie Bogaerts

PRIVÉ

Mie Bogaerts is 49 jaar. Zij is samen met Wim Vandeputte (50). Mie is mama van Floor (24) en Felix Ameye (21). Ze verhuisde enkele maanden geleden van Kortrijk naar Heule.

OPLEIDING

Zij studeerde aan de Normaalschool in Torhout en trok vijf jaar naar de Tekenacademie in Kortrijk, waar ze een opleiding beeldhouwkunst volgde

LOOPBAAN

Mie geeft elf uur per week les beeldvorming in De Sprong, onderwijs op maat voor kinderen. Ze is kunstenaar in bijberoep en heeft een eigen atelier in Heule.

VRIJE TIJD

Ze houdt van rust, lindy hop dansen, beeldhouwen en reizen.

“

“Ik ben graag gelukkig en investeer geen tijd in negatieve dingen”

MIE BOGAERTS

Foto's Tom Vanderghinste

De tips van Mie

LEKKER ETEN

“Zonder nadenken zeg ik Bua's Thai Eethuisje aan het Plein. Het is pas 's avonds open en ideaal om na een avondje uit te gaan eten: lekker, verzorgd en verfijnd met kruiden en aroma's op basis van de Bua, een lotusbloem. Daar eet ik bijna altijd het stoofpotje met Thaise curry, echt traditioneel Thailand. Ik kan er echt genieten van nieuwe smaken. De uitbaters lopen er altijd met een glimlach op het gezicht. De sfeer is er 'zacht als zijde', zoals ze zelf aangeven.”

MOOIE PLEKJES

“Daar moet ik ook niet over nadenken: het kleine bankje op het uiterste tipje van het Buda-eiland, het zogenaamde Leie Lekkerland, het punt waar de oude en nieuwe Leie samenkomen. Er zijn weinig mensen die dat plekje kennen. Ik voel er me precies op een boot op de Leie. Ik kom er ook altijd tot rust als mijn hoofd weer eens vol zit. Ik ben er graag eens alleen. De kruidentuintjes die er aangelegd zijn, moet je zeker eens van nabij bekijken. Dat was een goed idee van de stad.”

REIZEN

“Sri Lanka, IJsland, Java, Indonesië en nog enkele landen. Indonesiërs zijn een mooi volk met een warme inborst. Ze hebben ook een mooie cultuur. Reizen is voor Wim en mezelf de wereld rondtrekken op onze manier. Niet naar die voorgekauwde 'plaatsen die je zeker moet zien', *it's all in the books*. Af en toe doen we dat wel eens, maar voornamelijk is het rondtrekken, ontdekken en genieten van de cultuur, mensen, natuur en de vrijheid.”

SHOPPEN

“Eerlijk? Ik ga niet graag winkelen. Als ik in Delhaize boter wil kopen, is er chaos want er staat te veel boter. Ik kan geen keuze maken. Ik ben jaloers op mensen die naar een boetiek kunnen gaan en hun kledij vinden. Ik zou me graag eens laten kleden, dan moet ik niet zelf kiezen. Als ik naar een boetiek ga, kijk ik meer hoe een rek of muur in elkaar steekt. Ik kom pas uit verbouwingen, zie je.” *(lacht)*